

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **K. B.**, zastoupen JUDr. Karlou Návedlovou, advokátkou, se sídlem Wolkerova 1140/2, Bílovec, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, odbor vnitra a krajský živnostenský úřad, se sídlem 28. října 117, Ostrava, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 7. 2013, č. j. 58 A 59/2011 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 7. 2013, č. j. 58 A 59/2011 – 41, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2011, č. j. MSK 121417/2011. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Novém Jičíně, odbor správních deliktů, ze dne 31. 5. 2011, č. j. OSD 41990/20111-PCH, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 9. 2010 okolo 18.15 hod. v obci H. Ž. za domem č. X na ul. M. S. na pozemku manželů Ž. rozbil přesně nezjištěným způsobem tlakovou spínací skříňku k čerpadlu, čímž způsobil poškozenému Ing. S. Ž., nar. X, bytem H. Ž., M. S. č. X škodu ve výši 375 Kč, a tak naplnil skutkovou podstatu přestupku proti majetku tím, že úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, s povinností uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč, a dále mu byla uložena povinnost uhradit poškozenému vzniklou škodu ve výši 375 Kč.

V žalobě stěžovatel namítal, že v řízení před správními orgány došlo k několika pochybením, které měly za následek zkrácení jeho práv. První nedostatek spatřoval v tom, že ve vymezení skutkové věty v rozhodnutí prvostupňového orgánu nebyl jednoznačně identifikován pozemek, na kterém byla skříňka umístěna, a toto vymezení tak je nepřezkoumatelné. Návrh žalobce na doložení LV či snímku katastrální mapy nebyl bez řádného zdůvodnění připuštěn. Stěžovatel dále poukazoval na to, že spínací skříňka se nenachází na pozemku manželů Ž., ale na jeho pozemku. Na pozemku je vrt, který je tedy ve vlastnictví stěžovatele a nikoliv poškozeného. Na vrtu bylo umístěno čerpadlo s tlakovou skříňkou. Pan Ž. neoprávněně čerpá vodu z daného vodního zdroje již několik let, přestože nedisponuje žádným povolením. Dále stěžovatel poukazoval na to, že původní fotografie pana Ž. od rozbité skříňky byly ve spisu nahrazeny nedatovanými fotografiemi údajně od Policie ČR Fulnek a teprve na poslední jednání pan Ž. donesl rozbitou spínací skříňku. Stěžovatel naopak doložil fotografie ze dne 1. 6. 2010, podle nichž do elektromotoru čerpadla vedl pouze kabel a žádný spínač se zde nenacházel. Dále stěžovatel namítal, že ve spojení s vyjádřením k odvolání pan Ž. doložil do spisu nové důkazy – výpis LV a situační snímek, které původně nebyly na návrh stěžovatele připuštěny. S těmito podklady a důkazy však nebyl žalobce řádně seznámen a nemohl se k nim vyjádřit. Tím správní orgán stěžovatele výrazně zkrátil na jeho právech.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i průběh řízení, které jeho vydání předcházelo, a shledal, že správní orgány vycházely z výpovědí svědků, dalších listinných důkazů a dospěl k závěru, že v řízení před správními orgány, a stejně tak i v řízení před krajským soudem, bylo bez pochybností provedenými důkazy prokázáno, že stěžovatel skutečně dne 23. 9. 2010 okolo 18.15 hod. v H. Ž. za domem č. X na pozemku manželů Ž. rozbil tlakovou spínací skříňku k čerpadlu a způsobil tak poškozenému Ing. S. Ž. škodu ve výši 375 Kč. Obhajoba stěžovatele byla vyvrácena výpověďmi svědků. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvedl: námitka, že byla ztracena fotodokumentace spínací skříňky, nebyla shledána důvodnou, správní spis obsahuje soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. K námitce doplnění podkladů v odvolacím řízení, k nimž se stěžovatel nemohl vyjádřit, soud podle obsahu správního spisu uvedl, že doplnění podkladů listem vlastnictví bylo pouze konstatováno, avšak při vydání rozhodnutí k němu žalovaný nepřihlížel. Z takto vyložených důvodů krajský soud neshledal žalobu v žádné ze žalobních námitek důvodnou.

V podané kasační stížnosti stěžovatel, aniž by uplatněné důvody podřadil příslušným ustanovením § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpis (dále jen „s. ř. s.“), v podstatě, a to dílem doslovně, dílem jinými slovy, opakuje důvody, které uvedl v žalobě. Nejprve namítá, že ve vymezení skutkové věty v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nebyl jednoznačně identifikován pozemek, na kterém byla skříňka umístěna, a toto vymezení tak je nepřezkoumatelné. Jeho návrh doložení LV či snímku katastrální mapy nebyl bez řádného zdůvodnění připuštěn, a v případě řádného prošetření by bylo zjištěno, že předmětný pozemek p. č. X v k. ú. V. Ž. je ve vlastnictví stěžovatele a skříňka zde byla umístěna neoprávněně. V současné době otázku vlastnictví řeší na stěžovatelův podnět Policie České republiky, obvodní oddělení Fulnek. Dále stěžovatel namítá, že původní fotografie pana Ž. od rozbité skříňky byly ve spisu nahrazeny nedatovanými fotografiemi údajně od Policie ČR Fulnek, a že pan Ž. donesl rozbitou spínací skříňku teprve až na poslední jednání. Přitom stěžovatel doložil na svoji obranu fotografie ze dne 1. 6. 2010, podle nichž do elektromotoru čerpadla vedl pouze kabel a žádný spínač se zde nenacházel. Dále stěžovatel také opakovaně namítal, že ve spojení s vyjádřením k odvolání pan Ž. doložil do spisu nové důkazy – výpis LV a situační snímek, které původně nebyly na návrh stěžovatele připuštěny. S těmito podklady a důkazy však nebyl žalobce řádně seznámen a nemohl se k nim vyjádřit. O tom se dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného. Tím správní orgán stěžovatele výrazně zkrátil na jeho právech. Nad rámec žaloby potom stěžovatel namítá, že napadený rozsudek není dostatečně odůvodněn, neboť

pokračování

krajský soud jen konstatuje skutečnosti známé a opisuje závěry správního orgánu. Soud je povinen své rozhodnutí řádně zdůvodnit a popsat, jak ke svým závěrům došel, a co bylo jeho podkladem. Takové odůvodnění však napadený rozsudek podle názoru stěžovatele postrádá. S ohledem na uvedené, stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž zaujal stanovisko ke všem kasačním námitkám. Žalovaný nejprve vyjádřil přesvědčení, že se skutková věta shoduje se skutkovým stavem věci, který byl zjištěn v průběhu řízení bez důvodných pochybností, a který má oporu ve spisové dokumentaci. Skutek byl podle názoru žalovaného popsán dostatečně, aby nebyl zaměnitelný. Žalovaný je toho názoru, že na správnost rozhodnutí nemá vliv popis místa spáchání přestupku stran vlastnické identifikace dotčeného pozemku, neboť vlastnictví dotčeného pozemku nebylo pro spáchání předmětného přestupku rozhodné. Dané přestupkové řízení se vlastnictví dotčeného pozemku, které je podle stěžovatele sporné, netýká. K fotodokumentaci Policie ČR, Obvodní oddělení Fulnek, žalovaný konstatuje, že tato byla součástí spisového materiálu od počátku, o čemž svědčí podací razítko na oznámení přestupku ze dne 29. 9. 2010, kde je uvedeno počet listů 6, což odpovídá počtu listů včetně tří fotografií a jejich popisku. Na fotografiích žalobce je skutečně čerpadlo s kabelem bez spínací skříňky, nicméně k přestupkovému jednání došlo až cca po čtyřech měsících od pořízení daných fotografií, a poškozený dne 9. 12. 2010 uvedl, že spínací skříňka „byla stará asi půl roku“, a vzhledem k tomu nemohly fotografie čerpadla vzbudit pochyby o zjištěném stavu věci. K námitce doplnění podkladů poškozeným s tím, že se k nim stěžovatel nemohl vyjádřit, žalovaný uvádí, že v odůvodnění svého rozhodnutí se těmito listinami nezabýval a své rozhodnutí o ně neopíral, neboť otázku vlastnictví pozemku, na kterém je čerpadlo umístěno, nepovažoval za relevantní pro rozhodnutí o daném přestupku.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil: Řízení o předmětném přestupku bylo zahájeno na základě oznámení Policie ČR, Obvodní oddělení Fulnek. Podle tohoto oznámení dne 23. 9. 2010 okolo 18.15 hod. byl stěžovatel spatřen paní M. Ž. na jejich pozemku za domem, jak něco rozbíjí. Neprodleně informovala manžela a spolu s ním se za stěžovatelem rozběhli, ten však utekl. Následně zjistili, že stěžovatel rozbil tlakovou skříňku k jejich čerpadlu, a proto zavolali policii. Manželé Ž. uvedli, že se stěžovatelem mají letité spory o pozemky a jeho jednání si vysvětlují jako pomstu. Policejní hlídka po příjezdu na místo provedla ohledání a pořídila fotodokumentaci. Přitom hlídka zjistila, že je z povzdálí pozoruje neznámá osoba, ve které byl následně zjištěn stěžovatel. Hlídka Policie ČR stěžovatele vyzvala k podání vysvětlení, ten uvedl, že byl na svých pozemcích. Choval se arogantně, a to, že by něco rozbil, popřel. Uvedl, že se blíže vyjádří až po písemném předvolání. Jevil známky opilosti, odmítl dechovou zkoušku na alkohol, a také dále s hlídkou odmítl komunikovat. V následném řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel dne 9. 12. 2010 za účasti své zástupkyně popíral, že by vůbec dne 23. 9. 2010 byl na místě spáchání předmětného přestupku a že by mluvil s hlídkou policie nebo s manželou Ž. Uváděl, že tento den pomáhal na stavbě svému synovi. Svědkyně M. Ž. taktéž dne 9. 12. 2010 vypověděla, že uslyšela ránu „jako když někdo něco rozbíjí“ a když uviděla stěžovatele odcházet z místa, kde se nacházelo čerpadlo, zavolala svého manžela, a ten zjistil, že je rozbitá spínací skříňka. Svědek Ž. téhož dne vypověděl, že poté, co jej zavolala manželka, viděl stěžovatele asi 100 m od čerpadla. Jevil se mu opilý a choval se vulgárně. Na dotazy svědka neodpovídal. Svědek R. B., syn stěžovatele dne 20. 12. 2010 vypověděl, že si nepamatuje, zda mu dne 23. 9. 2010 otec na stavbě pomáhal. Dále byli jako svědci vyslechnuti policisté L. B. a M. Z., kteří po oznámení M. Ž. prošetřovali místo přestupku. Svědek B. vypověděl, že je při prošetřování místa přestupku zpovzdálí sledovala nějaká osoba, zjistili, že se jedná o stěžovatele. Jevil se opilý a odmítl dechovou zkoušku na alkohol. Uvedl, že stěžovatele dobře zná, neboť s ním v minulosti již několikrát jednal. Svědek Z. vypověděl obdobně jako

svědek B., a dále uvedl, že stěžovatel nejprve uvedl, že na daném pozemku nebyl, a potom prohlásil, že se procházel po svých pozemcích. V protokolu o ohledání místa činu Policií České republiky ze dne 23. 9. 2010 se uvádí, že v 18.30 hod. byla ohledána travnatá plocha za domem č. X v H. Ž., kde je umístěno čerpadlo a vede zde přírodní kabel napojený do plastové spínací krabice. Tato je rozbita a kousky leží na podstavci a jeden na zemi. Policií byla souběžně provedena fotodokumentace k doplnění popisu ohledání místa přestupku.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítá, že ve vymezení skutkové věty v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nebyl jednoznačně identifikován pozemek, na kterém byla skříňka umístěna, a toto vymezení tak je nepřezkoumatelné. Ve spojení s tím se dovolává toho, že v případě řádného prošetření by bylo zjištěno, že předmětný pozemek p. č. X v k. ú. V. Ž. je ve vlastnictví stěžovatele a skříňka zde byla umístěna neoprávněně.

Vymezení místa spáchání přestupku je nepochybně jedním z rozhodujících obsahových prvků výroku rozhodnutí, a proto musí být specifikováno vždy tak, a aby ve spojení s ním byl daný skutek vymezen natolik dostatečně, aby nebyl zaměnitelný. Podstata předmětného skutku spočívala v poškození tlakové spínací skříňky čerpadla napojeného na vodní vrt a to v jeho bezprostřední blízkosti. Místo spáchání přestupku tak bylo dáno místem umístění tohoto čerpadla ve spojení se zdrojovým vodním vrtem, a toto místo bylo ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu označeno jako místo „za domem č. X na ul. M. S. na pozemku manželů Ž.“ Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel již v průběhu správního řízení opakovaně nerozporuje, že by na pozemku za domem č. X na ul. M. S., žádné vodovodní čerpadlo napojené na vodní vrt nebylo (ostatně sám takovéto umístění čerpadla dokládá svojí fotografií), nýbrž namítá, že pozemek, na němž je proveden daný vrt a napojeno vodovodní čerpadlo, není ve vlastnictví manželů Ž., ale je v jeho vlastnictví. Podstatou této kasační námítky, resp. této argumentace stěžovatele, je tak zcela mimoběžné tvrzení rozdílného vnímání vlastnictví dotčeného pozemku, nikoliv rozporování územně prostorové lokalizace místa, kde ke spáchání přestupku došlo. Vlastnictví pozemku, na němž ke spáchání přestupku došlo, není pro určení místa spáchání přestupku nikterak právně relevantní. Ostatně na tuto skutečnost již správně výslovně poukázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí, stejně jako dále i ve vyjádření k žalobě a taktéž ve vyjádření ke kasační stížnosti. Ze stejného právního názoru vyšel v napadeném rozsudku i krajský soud.

Pro potřeby předmětného přestupkového řízení bylo tedy třeba pozemek, na kterém byla spínací skříňka čerpadla umístěna jako místo spáchání přestupku vymezen územně prostorově, a nikoliv vlastnický. Proto Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s námitkou, že je vymezení skutkové věty v rozhodnutí prvostupňového správního ve spojení s identifikací pozemku, na kterém byla skříňka umístěna, pro potřebu vymezení místa spáchání přestupku nepřezkoumatelné. Naopak pro potřeby vymezení skutku, tak, aby nebyl zaměnitelný, byl i podle názoru Nejvyššího správního soudu, skutek v otázce místa spáchání vymezen dostatečně, a tedy přezkoumatelné.

pokračování

Stěžovatel dále poukazuje na dodatečné vložení „údajně policejních“ nedatovaných fotografií do spisu namísto dřívějších (obsahově nespécifikovaných) fotografií poškozeného, a poukazuje na svoje dřívější fotografie z 1. 6. 2010, podle nichž do elektromotoru čerpadla vedl pouze kabel a žádný spínač se zde nenacházel. K tomu Nejvyšší správní soud předně, a to obdobně jako žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, potvrzuje, že na fotografii doložené stěžovatelem do spisu je skutečně vidět čerpadlo s kabelem bez spínací skříňky. Nicméně k přestupkovému jednání došlo až cca po čtyřech měsících od pořízení dané fotografie stěžovatele, a poškozený dne 9. 12. 2009, jak bylo již výše poznamenáno, uvedl, že spínací skříňka „byla stará asi půl roku“, tzn., že spínací skříňka mohla být a namontována až po datu fotografií stěžovatele. To, že tomu tak bylo, dokládá zejména skutečnost, že při ohledání místa přestupku hlídkou policie v den jeho spáchání, a to jak podle sepsaného protokolu, tak podle policií aktuálně pořízených fotografií, se tento den na místě u čerpadla plastové spínací krabice nacházela, a to rozbitá, s kousky na podstavci a na zemi.

Za tohoto stavu věci nemá ani Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že v době spáchání přestupku u předmětného čerpadla spínací skříňka namontována byla a tato byla rozbita. Proto Nejvyšší správní soud nemohl ani tuto druhou kasační námitku považovat za důvodnou.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně namítá, že ve spojení s vyjádřením k odvolání pan Ž. doložil do spisu nové důkazy - výpis LV a situační snímek, které původně nebyly na návrh stěžovatele připuštěny. S těmito podklady a důkazy však nebyl žalobce řádně seznámen a nemohl se k nim vyjádřit, dozvěděl se o nich až z rozhodnutí žalovaného, a tím byl správním orgánem výrazně zkrácen na svých právech.

Tady považuje Nejvyšší správní soud nejprve, a to opět do jisté míry obdobně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, i v návazných vyjádřeních k žalobě a kasační stížnosti, připomenout, že toto doložení podkladů do spisu žalovaný toliko konstatoval, při svém rozhodnutí k němu nepřihlížel, neboť otázka vlastnictví dotčeného pozemku nebyla předmětem přestupkového řízení.

Návazně potom Nejvyšší správní soud, při vědomí významu povinnosti správního orgánu poskytnout účastníkům možnost se po ukončení shromažďování podkladů s obsahem spisu seznámit, s právem příp. podání návrhu na doplnění dokazování, poznamenává, že přes nesporný význam tohoto institutu, není nutno na tomto postupu trvat, pokud došlo k doplnění jen takových podkladů, které nejsou rozhodné pro posuzovanou věc.

Tak např. bylo ve správním soudnictví již výslovně judikováno: Pokud správní orgán neučiní o provedení některých důkazů záznam do spisu a nedá účastníku řízení možnost se před vydáním rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřit (§ 36 odst. 3 téhož zákona) a současně výrok napadeného rozhodnutí není opřen o tyto důkazy jako způsobilé ovlivnit závěry žalovaného, jedná se sice o procesní pochybení, avšak o procesní pochybení, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2012, č. j. 57 A 112/2010 - 45.

Proto Nejvyšší správní soud nemohl souhlasit ani s touto námitkou stěžovatele s tím, že uvedeným postupem žalovaného stěžovatel nemohl být zkrácen na svých právech natolik, aby to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatel konečně také namítá, že napadený rozsudek krajského soudu není dostatečně odůvodněn, neboť krajský soud jen konstatuje skutečnosti známé a opisuje závěry správního orgánu. Soud podle stěžovatele nedostal povinnosti své rozhodnutí řádně zdůvodnit a popsat, jak ke svým závěrům došel, a co bylo jeho podkladem.

Dostatečnost či nedostatečnost odůvodnění rozsudků v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu je nutno vždy posuzovat ve vztahu k jádru přezkoumávané věci a uplatněným žalobním námitkám.

Krajský soud se podle názoru Nejvyššího správního soudu v napadeném rozsudku s požadavky na dostatečnost odůvodnění vypořádal. Lze si jistě představit odůvodnění podrobnější a tedy i obsáhlejší, nicméně otázkou je, zda takové podrobnější a obsáhlejší odůvodnění bylo nezbytně nutné, resp. zda stávající odůvodnění svoji funkci nenaplnilo. V posuzované věci není přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu bez významu, že v řízení před krajským soudem se v dané věci konalo ústní jednání a ve spisu je o jeho průběhu a obsahu také založen sepsaný protokol. V průběhu ústního jednání i při vlastním rozhodování se krajský soud zabýval zjištěním a prokázáním rozhodného skutkového stavu bez důvodných pochybností v intencích výroku napadeného rozhodnutí žalovaného, a dospěl k jeho potvrzení. V odůvodnění napadeného rozsudku se potom vypořádal jednak s žalobními body a dále nad jejich rámcem, v reakci na průběh ústního jednání, se také vypořádal se zachováním práva stěžovatele na spravedlivý proces v řízení před správními orgány. Za tohoto stavu věci Nejvyšší správní soud neakceptoval jako důvodnou ani tuto poslední kasační námitku stěžovatele.

Na základě všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu